

Rīga

Viena no visvecākajām Eiropas pilsētām. (vecajā val. – piļ-sāts)

Baltiem-āriešiem-šumeriem **rig** ir – rīkot, valdīt, uzraudzīt.

(pirms 6. gt. vēl ķīļrakstos (1))

Baltiem – „ķeltiem”, gotiem, senprūšiem u. c. **rig** arī nozīmēja rīkot, valdīt, uzraudzīt.

Sēļiem un latgaļiem, kas ir ļoti senas un bija lielas baltu tautas, vēl tagad – reikot, Reiga. Salīdzināsim ar senskandināvu (senislandiešu) valodu, no kuras Reikjavīkas nosaukums!

Indijas baltu (āriešu) sanskritā „Rigveda” (2) (svētās himnas nosaukums).

Seno baltu astronomu dotais Oriona miglāja spožākās zvaigznes nosaukums Rigels (‘el’ – svēts) Svētās Rīgas zvaigznes. (2)

Pirms pusotra gadsimta Kr. Valdemārs pēc Eiropas kartes, savienojot tās četrus galējos punktus krusteniski, parādīja, ka šī krusta centrs ir Rīga. Tātad Eiropas centrs.

Kā redzam no dažām pieminētajām lietām un jēdzieniem, Rīga ir ļoti plašs jēdziens, kas ietiecas Eiropā, Āzijā un Visumā. Baltu tautu Garīgās lielvalsts centrs, no kura, jau sākot no pēdējā Pirmsledus laikmeta, tika izrīkotas šīs lielvalsts svarīgākās kopējās lietas – svētkalnu, kalendāra observatoriju būves, svētku rituāli, burtniecība.

Ir jābūt ļoti aprobežotam, lai Rīgas sākumu datētu ar 1201. gadu.

Tā bija kārtējā Rīgas okupācija, ko veica Romas pāvesta, Svētās Romas impērijas krustneši. Pirmo zināmo okupāciju veica vikingi ap 7.–8. gs., kad viņi Rīgā un tās apkaimē nometināja līvus – savas bāzes sargus un kalpus. Nemitīgo vikingu iebrukumu rezultātā latgaļi un kurši bija spiesti atkāpties no Rīgas, Daugavas lejteces un Rīgas jūras līča piekrastes.

Senās Rīgas vieta ir ļoti maz izpētīta un, ja kas ļoti sens ir atrasts, tad tas tiek pierakstīts slāviem un vikingiem (normaņiem, kurus pieskaita ģermāņiem), kuru tajos laikos vēl nebija uz pasaules (viņi parādījās tikai pēc Romas impērijas sagrāves kā tās atlūzas).

Laika gaitā ir bijušas 3 Rīgas.(2)

Pirmā Rīga – tagad Vīna kalniņš Smerdukļu purvā. Otrā Rīga – Ogres Ķēniņa kalns. Trešā – tagadējā Rīga – iespējams, Kubes svētkalns, kuru noraka, – pašreizējā Esplanāde.

Daugavas lejtece savu gadu tūkstošu gaitā ir vairākkārt mainījusi gultni. Ir atkāpies arī Rīgas jūras līča krasts.

Ir neiedomājami, ka Latvijas teritorijā, kur mūsu senči dzīvoja jau 11. gt. p. m. ē. un kad ūdeņi bija galvenie pārvietošanās ceļi, uz tik lielas upes kā Daugava, kura agrāk bija vēl daudz varenāka, līdz krustnešu iebrukumam nav bijis pilsētu. Turklāt, pa Daugavu ceļoja līdz Valdaja augstienei un tālāk pa Sindu (Dņepru) uz Melno jūru un pa Volgu uz Hirkas (Kaspijas) jūru. No Daugavas ceļoja pa Rīgas jūras līci, Baltijas (Baltu) jūru un citām Baltijas jūras baseina upēm, kuru grīvās bija tiem laikiem lielas ostas.

Maīņas tirdzniecība pastāvējusi jau kopš cilvēces sākuma. (Tās laikam nebija tikai Darvina izcelsmes cilvēkiem.) Daugavas attekas Rīdzenes nosaukums atvasināts no trešās Rīgas nosaukuma, bet ne otrādi.

Var secināt, ka Rīga ir tikpat veca, cik vecas ir baltu tautas. Bet to sākotne meklējama pirms pēdējā Ledus laikmeta.

Nav arī jāaizmirst, ka baltu tautas bija augstas garīgās kultūras tautas, kas materiālām vērtībām veltīja maz vērības. Tikai latviešu tautas ienaidnieki, skauģi un nelabvēļi var datēt Rīgas sākumu ar 1201. gadu un svinēt Romas pāvesta, Svētās Romas impērijas okupācijas gadadienas.

Atsauces:

1. Voldemārs Leitis. Kungs, govs un arājs. Āzijas materiāli latviešu senvēsturei. III. d. – Ogre, 1939. V. Leitis ir seno pasaules valodu zinātnis un pētnieks.
2. Ivars Vīks. Trejdeviņi Latvijas brīnumi. II.d. – R: Jumava, 2004.
3. O. Ziļickis, V. Liniņš. Baltu tautu civilizācija Eiropā, Āzijā un pasaulē. – R: 2010